

FOTÓMŰVÉSZET

FOTÓMŰVÉSZET

#KIÁLLÍTÁS LYNCH #ELEMZVE HERMANN ILDI #KIÁLLÍTÁS SHADOW TRAVELLER #ÉBLI GABOR GYŰJTEMÉNYEK
#GYŰJTÉS PHILPOTT BEATRIX #BEMUTATVA RÁCZ ISTVÁN #KÖZELMŰLT SZOMBATHELY 2K #JAPAN MIHO KAJIOKA
#MAGYAR FOTÓTÖRTÉNET 1919–1920 #KIÁLLÍTÁS DUNAÚJVÁROS #KIÁLLÍTÁS ANATÓMIA #TECHNIKA ZONE VI

25nka
Nemzeti Kulturális Alap

LXII. évfolyam
2019 1. szám

Ára:
920 Ft

Albertini Béla (1940)

Fotótörténész, fotóesztétikai egyetemi doktor (1979), a művészettörténet kandidátusa (1984), professor emeritus (Kaposvári Egyetem), Apáczai Csere János-díjas (2009), Németh Lajos-díjas (2010).

Bordács Andrea

Esztéta műkritikus, független kurátor. Jelenleg az ELTE SEK Vizuális Művészeti Tanszék vezetője. Korábban a Dorottya Galéria vezetője volt és 18 évig az *Új Művészet* szerkesztője. 2014-ben megkapta a Németh Lajos-díjat. Kutatási területe a kortárs művészet: a női művészeti tendenciák, a köztéri művészet, a *street art*, az új médiumok szerepe, a fotó. Könyve jelent meg Tót Endréről, Várady Róbertről, Illés Barnáról és Szilágyi Lászlóról.

Cséka György (1972)

Esztéta, kritikus. Egyetemi tanulmányai: 1989–1994: magyar nyelv és irodalom, 1994–1999: esztétika szak. 2009-től a Fialok Fotóművészeti Stúdiójának titkára. 2013–14: a Kunsztblog (Origo) munkatársa. 2015-től az Artportal munkatársa. Érdeklődési köre: kortárs fotó, képzőművészet.

Ébli Gábor (1970)

Esztéta, az ELTÉN szerzett PhD fokozatot. Kutatási területe a múzeumügy és a kortárs művészet magánygyűjtése. *Múzeumánia. Egy kulturális élménygyár európai modelljei* című könyve 2016-ban jelent meg a L'Harmattan kiadónál. 2006 óta a MOME Elméleti Intézetében tanít.

Farkas Zsuzsa (1957)

Művészettörténész. A Szépművészeti Múzeum – Magyar Nemzeti Galéria Fotóarchívumában dolgozik. Kutatási területe a 19. századi magyar képzőművészet. Többek között a *Festő-fotográfusok 1840–1880, Embermásoló* című kötetek, valamint számos fotótörténeti cikk szerzője.

Fejér Zoltán (1951)

Szabadúszó fotós. 1968 óta foglalkozik a fényképezés különféle alkotó módzataival. 1985 óta folytat fotótörténeti kutatásokat, ezekből eddig kilenc könyvet publikált. Lapunk munkatársa.

Kincses Károly (1954)

A fotótörténet és a fotótechnika-történet kutatója. 1991-től 2006-ig a Magyar Fotográfiai Múzeum igazgatója.

Pfisztner Gábor (1967)

Történelem–német szakon végzett az ELTÉ-n, és két félévig az Iparművészeti Főiskola vizuális kommunikáció szakán volt vendéghallgató. Gimnáziumi tanár. Budapesti Metropolitan Egyetem Média Intézetének oktatója.

Somogyi Zsófia (1978)

2003-ban végzett az ELTE művészettörténet–esztétika szakán. 2003–2007 a Dorottya Galéria munkatársa. 2007–2009 az Oktatási és Kulturális Minisztérium Kállai-ösztöndíjasa. 2007 óta a Bálint Ház munkatársa. 2007-ben a Frac Lorraine (Metz, Franciaország) ösztöndíjasa. 2008-óta a KREA Iskola óraadó tanára. Kuratori és műkritikusi tevékenységének fókuszában a személyes fotó és az emberi jogi kérdéseket, társadalmi problémákat felvető kortárs fotográfia áll.

Surányi Mihály (1959)

A BME Vegyészmérnöki karán diplomázott 1982-ben. 2005 és 2008 között a MOME művészeti menedzser képzésére járt. A magyar fotográfiai életben a Nessim Galéria vezetőjeként vált ismertté: 2006 óta több, mint negyven budapesti és külföldi kiállítást rendezett. 2017-től a FOTÓMŰVÉSZET magazin főszerkesztője.

Szentirmay Réka

Kiadványszerkesztő, szabadúszó projektmenedzser. Szociálpolitikai diplomáját az ELTÉ-n szerezte. 2011 nyara óta érdeklődése a fotó felé fordult: 2017-ben fotóesztétika szakon szerzett diplomát a Leideni Egyetemen. Fő érdeklődési területe a dokumentarista fotográfia és a médiaarcheológia.

Telek-Nay Ágnes (1987)

Magyar-művészettörténet szakos bölcsészként diplomázott 2011-12-ben a Pázmányon (PPKE-BTK). Szakdolgozatát a Mai Manó Ház tervezőiből, a Nay és Strausz párosból írta - azóta használja a Nay-t (is) mint írói nevet. Két fő érdeklődési területe, a századforduló építésze és a kortárs fotóművészet iránti elköteleződése innen datálható. Szabadidejében gyakran publikál kortárs fotó- és képzőművészetről, szervez vagy nyit meg kiállításokat, néha konferenciákon ad elő. Munkaidejében Budapest Főváros Levéltárában a terv-, térkép- és fotótár csoportvezetője, a Time Machine Project - Budapest Időgép munkatársa.

TARTALOM

CSÉKA GYÖRGY: Rémálomra hangolt pixelek David Lynch: Small stories	4
SOMOGYI ZSÓFIA: A nem fontos és a lényeges Hermann Ildi fotóiról	10
PFISZTNER GÁBOR: Mi szeretnél lenni? Göbolyös Luca: Árnyékutazó Sanghajban	24
ÉBLI GÁBOR: Tudatos ösztönösség A fotó mai műtárgypiaci pozíciójáról a Hetényi–Gonda Gyűjtemény kiállításán kapcsán	32
FARKAS ZSUZSA: Magyar fényképgyűjtők Beszélgetés Philpott Beatrix-szal	46
SZENTIRMAY RÉKA: És a pávák vajon hová tűntek?	52
BORDÁCS ANDREA: Barátok közt Beszélgetés Dallos Lászlóval a 2K-ról, a szombathelyi underground csoportról	58
KINCSES KÁROLY: Életjelek a Semmi partjáról	76
ALBERTINI BÉLA: Magyar fotótörténet 1919. augusztus–1941. június / Harmadik rész	84
TELEK-NAY ÁGNES: Audiovizuális stimulus – egy város szerkezete	90
SURÁNYI MIHÁLY – DOBOKAY MÁTÉ – CSÉKA GYÖRGY: Mediális boncolás: a Fotográfia anatómiája Győrben	102
FEJÉR ZOLTÁN: Az „aranyos” Zone VI	118
Kiállításajánló	124

SZENTIRMAY RÉKA

És a pávák vajon

2011. március 11-e átlagos napnak indult, mígnem kora délután 9,1-es magnitúdójú földrengés rázta meg Japán keleti partvidékét. Minden idők egyik legerősebb földmozgását hamarosan 10 méteres hullámokkal érkező szökőár követte. A közvetlenül a tengerparton elhelyezkedő Fukushima Daiicsi atomerőmű biztonsági rendszere az aktív reaktorokat a rengést követően azonnal leállította, a cunami azonban ellehetetlenítette a hűtést végző generátorok működését. A természeti katasztrófát követő néhány napban három reaktorban történt teljes zónaolvadás, négy blokk szerkezete pedig olyan mértékben károsodott, hogy végül nagy mennyiségű radioaktív anyag szennyezte be az erőmű több tíz kilométeres környezetét.

Miho Kajioka: *BK0057*, 2012, színezett zselatinos ezüst, © Miho Kajioka, az IBASHO jóvoltából

A katasztrófát követően két hónappal Miho Kajioka (1973) újságíró az erőműtől mintegy 300 kilométerre északra található Kamaisi városában dolgozott, hogy megemlékezzen a több, mint 800 helyi áldozatról. A Japánban felnőtt művész 18 évesen vette nyakába a világot, hogy festészetet tanuljon Kaliforniában és Kanadában. Tanulmányai után hazatérve a nemzetközi hírek világában helyezkedett el, a földrengést követő óriási hullámok lerombolta épületek mellett zavartalanul virágzó rózsák azonban akkora hatást gyakoroltak rá, hogy újra kezébe vette az egyetemi évek óta elhanyagolt fényképezőgépét. Szenvedélyesen kutatni kezdte a fukusimai

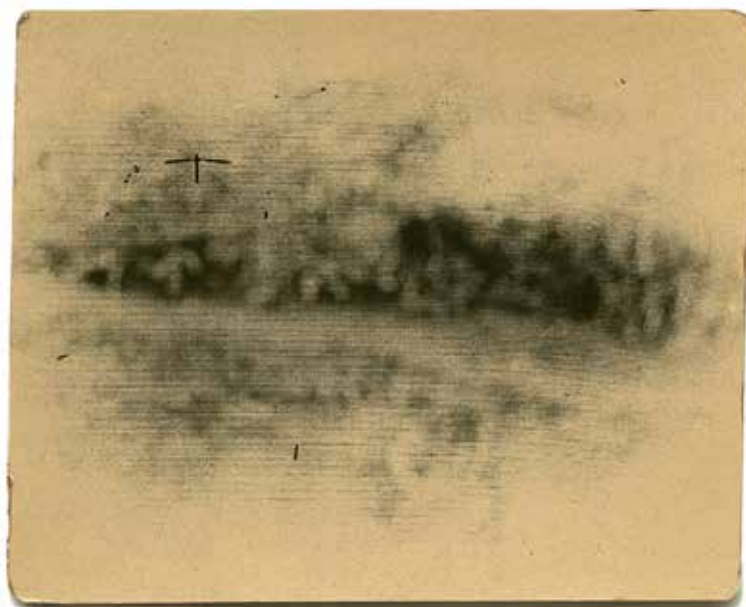
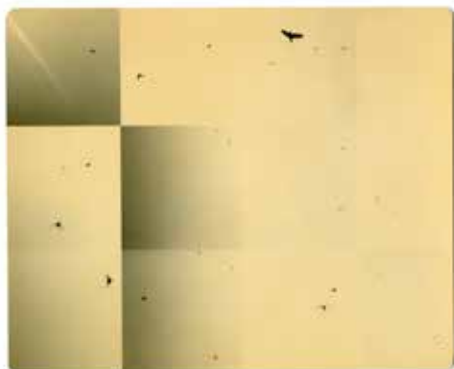
katasztrófa témáját, így talált egy blogbejegyzésre a leolvadt reaktorok 20 kilométeres körzetében élő pávákról. A japán kultúrában a szeretetet, kedvességet és törődést jelképező madarak hamarosan munkája szimbólumává is váltak: „A megörökített pávák a fejemben kavargó képeket hivatottak megtestesíteni. Egy-egy szimbólum olykor sokkalta hatásosabb a valóságnál.”¹ [BK0056] Később más állatok, hátrahagyott haszonjóságok vagy vadmadarak is fontos részévé váltak a projektnek. A távolkeleti filozófiának megfelelően a bárányok a boldog családi életet, míg a madarak a hosszú életet és a jószerencsét jelképezik. [BK0180 és BK0370]

hová tűntek?

Miho Kajioka: BK0180, 2015, színezett zselatinos ezüst, © Miho Kajioka, az IBASHO jóvoltából

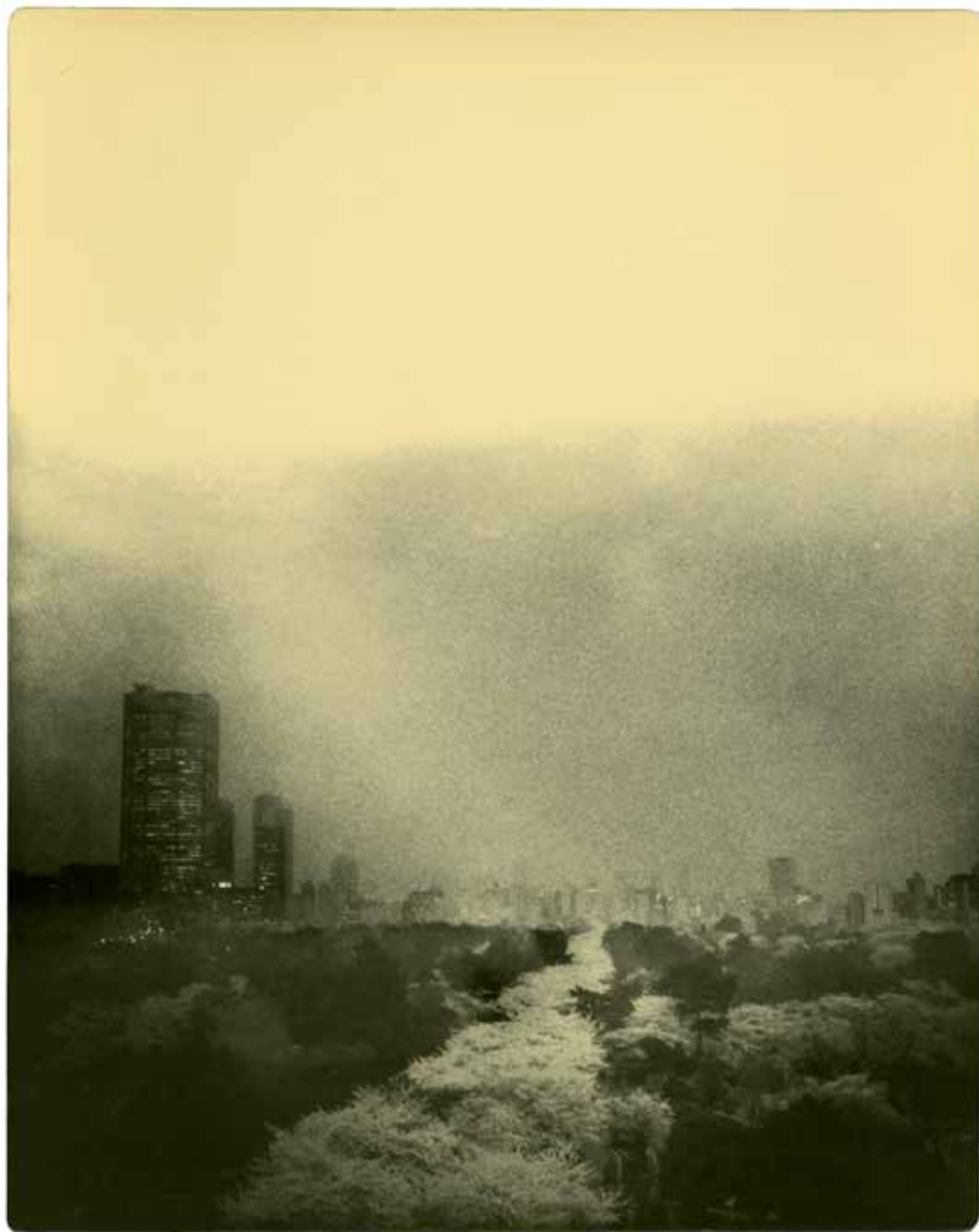
Kajioka alkalmazottból szabadúszóvá vált, hogy több időt tölthessen új küldetésével, a fukusimai csapás vizuális feldolgozásával. „Nem a történeteket szeretném megosztani a nézőkkel, hanem a hangulatot”: az a maréknyi túlélő, aki sosem hagyta el a lezárt területet, legalább annyira vidám és optimista, mint amennyire áldozat. Annak ellenére, hogy augusztusban még soha olyan üres strandokat nem látott, mint akkor, 2011 nyarán, Kajioka célja, hogy ne csak a tragédia emléke éljen tovább. [BK0057] A munkát gyönyörűen összefoglaló *And, where did the peacocks go?* [*És a pávák vajon hová tűntek?*] című album 2018 végén jelent meg 440 példányban.²

Miho Kajioaka: **BK0370**, 2018, színezett zselatinos ezüst, © Miho Kajioaka az IBASHO jóvoltából

A könyvvel megegyező című kiállítás 2015 óta járja a világot, magam a 2018-as rotterdami Haute Photographie során ismerhettem meg az anyagot. A kortárs konceptuális fotográfia ritkán hat meg, Kajioaka képei azonban első látásra lenyűgöztek. Mindez alighanem a „tálalásnak” köszönhető: habár a műfaj az utóbbi majd fél évszázadban határozottan a falra alkot,³ ritkán látok ennyire átgondolt, harmonikus megoldásokat. A japán művész viszont épp olyan természetességgel készíti falra szánt összeállításait, mint albumait. Ízléssel, mindenféle erőfeszítés legkisebb látszata nélkül, a felkelő nap országának kulturális ha-

gyományait ösztönösen követve: egyszerű eleganciával, sejtelmesen, mégis sokat mondván. Hervadó virágai nem pusztán a balszerencse motívumai: a változás az élet része, legyen az születés vagy elmúlás. [BK0065] A motívumokat körülvevő csend szinte buborékot alkot a szemlélő körül, a fénykép határain kívül és belül egyaránt. Az üveg mögött levitáló, megszokott formátumokat semmibe vevő ezüst zselatin nyomat és a keret közötti lélegzetvételnyi pihenő épp annyira szerves része az alkotásoknak, mint a fotókon első ránézésre meglepő, szinte hiányzó elemeket bújtató alacsony kontraszt, vagy éppen teljes

fehérség/sötétség. A felvételek egyenként is figyelemre méltók, de együtt kiállítva hatásosak csak igazán. Talán nem is váltam volna rajongóvá, ha csak egyik fotografiáját látom valahol magányosan.

A halványsárgás-barnás fényképek valójában színezett fekete-fehér felvételek, amelyeket a fényképész a sötétkamrában csiszol vonneguti borostyánná; pillanatokot, s olykor rovarokat rabul ejtve az örökkévalóságnak. [BK0289] A mindennapokban rejlő örömet akarja konzerválni és mindezt másokkal megosztani: Kajioaka, saját bevallása szerint, a „főzést” élvezi igazán. A fény-

képezést magát egyszerűen kertészkedésként éli meg: egy-egy kép akár egy érett zöldség, amit ő kosárba szed. A munkának ez a része szükséges ugyan, de sokkal kevésbé élvezetes számára, mint a sötétkamrában töltött órák, amikor is képeit szimpla tényekből ékszerekké alakítja. Susan Sontag alighanem az instant romantika⁴ élvonalába sorolná képeit: az alkotások minden egyes részlete arra ösztönzi a nézőt, hogy a tényektől eltekintsen.⁵ A művész célja pedig éppen ez: a katasztrófa újraértelmezése és eddig ismeretlen mélységek felfedezése. [BK0173]

A Miho Kajiokát képviselő IBASHO Galéria fala az Haute Photographie során, Rotterdam, 2019 © az IBASHO jóvoltából

„Elképzeltem azokat a pávákat, ahogy az üres várost járkák gyönyörű, kitért farktollaikkal.”⁶ Ez a tragédiára fittyet hányó szépség, akár csak Kamaisi rózsái, olyannyira eltért a sajtóban keringő képektől, hogy a fotográfus egymástól jól elkülönülő, mégis elválaszthatatlan rétegekben kezdte el látni a szerencsétlenség helyszínét – és 2011 óta szinte minden mást is. [BK0074] A sorozat képei között éppúgy akadnak korábbi, külföldön készült fotográfiák, mint a katasztrófa után, Japánban született felvételek. Témájuk többnyire a mindennapi élet, összetartozásuk első ránézésre nem nyilvánvaló. „A [fényképeim közötti] különbségek lényegtelenek. Boldogság és szomorúság, szépség és tragédia – ezek mind csak a fejünkben léteznek. A dolgok simán csak olyanok, amilyenek.”⁷ [BK0185]

Itt van például az átszellemülten rágógumit pukkantató lány [BK0340]. A 19x19, illetve 31x31 centiméteres verzióban létező játékos nyomat épp úgy állít emléket a lét szinte elviselhetetlen könnyűségének, mint Eadweard Muybridge vágató lovának, vagy éppen meztelenül birkózó férfialakjainak – csak hogy egy párat említsek a híres fotográfus ikonikus sorozataiból. Talán azzal nyert meg magának a művésznő, hogy az életet csak épp annyira veszi komolyan, amennyire feltétlenül szükséges.

Az elkészült fotók erősen manipulált mivolta teljes szinkronban áll az alkotó fenti filozófiájával – és festői múltjával. A falon csoportos egységben, majdhogynem szobrászati alkotásokként bemutatott művek szépen rímelve az érzelmeket társadalmi konstrukcióként megélő Kajioka gondolataival. Szimbolikus üzenetek arról, milyen szép is embernek lenni; sorscsapások ide vagy oda.

¹ Videointerjú az alkotóval:

Miho Kajioka's Interview - And where did the peacocks go?, a cikk szerzőjének saját fordítása, vimeo.com/174489615, 2017, hozzáférve: 2019. Március 19.

² KAJIOKA, Miho: *And, where did the peacocks go?*, the(m) editions, 2018.

³ CHEVRIER, Jean-François: *The Adventures of the Picture Form in the History of Photography (1989)*, ford. Gilson Michael, szerk.:

FOGLE, Douglas: *The Last Picture Show: Artists Using Photography 1960–1982*, Minneapolis, Walker Art Center, 2003, 113–128.

⁴ SONTAG, Susan: *On Photography*, Penguin Modern Classics, London, 2008.

⁵ Habár Sontag erről nem pozitív értelemben beszél, én az állandósult negatív hírzápor Kajioka-féle ellensúlyozását és elmélyítését nem csak hogy fontosnak, hanem határozottan szükségesnek látom. Sőt, Sontag itt elsősorban a sajtófotóról beszél, amely igen messze van szépművészettől.

⁶ AMAGLIO, Michele: *„And, where did the peacocks go? I Miho Kajioka”*, a cikk szerzőjének saját fordítása, www.ardesiaprojects.com/en/senza-categoria-en/and-where-did-the-peacocks-go-miho-kajioka, 2016, hozzáférve: 2019. Március 19.

⁷ KAJIOKA, Miho: *„As it is”*, a cikk szerzőjének saját fordítása, www.lensculture.com/articles/miho-kajioka-as-it-is, hozzáférve: 2019. Március 19.

Miho Kajioaka: *BK0340*, 2018, színezett zselatinos ezüst, © Miho Kajioaka, az IBASHO jóvoltából

Miho Kajioaka: *So it goes*, IBASHO Galéria, Antwerpen, 2018 © az IBASHO jóvoltából

Fotókritikai, fotóelméleti és fotótörténeti folyóirat.
Alapították 1966-ban, a Magyar Fotóművészek Szövetsége kezdeményezésére,
az 1958-tól kiadott Fényképművészeti Tájékoztató utódként. Megjelenik évente négyszer.

FŐSZERKESZTŐ Surányi Mihály

TISZTELETBELI FŐSZERKESZTŐ: Tímár Péter (1990-2016 között)

A SZERKESZTŐSÉG POSTACÍME 1088 Budapest, Szentkirályi utca 32/B.

TELEFON +36-30-593-60-91

E-MAIL info@fotomuveszet.net

KIADÓ Kortárs Művészetért Alapítvány. A kiadásért felel: Surányi Mihály

A folyóiratot a Magyar Nemzeti Múzeum Történeti Fényképtára, a Nemzeti Kulturális Alap és az Emberi Erőforrások Minisztériuma támogatja.

KIEMELT FORGALMAZÓK LAPKER Zrt. hálózata, INMEDIO és Relay szaküzletekIrk Boltja, Mai Manó Ház, Ludwig Múzeum, Múcsarnok, FUGA.

ÉVES ELŐFIZETÉSI DÍJ 3680 Ft

EGY SZÁM ÁRA 920 Ft

Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta Zrt. Hírlap Igazgatóság,

Postacím: 1900 Budapest

Előfizethető az ország bármely postáján, a hírlapot kézbesítőknél,
valamint megrendelhető:

e-mail-en hirlapelofizetes@posta.hu címen,

és telefonon a 06-1/767-8262 számon.

Előfizetés a postai eljárásen kívül a weblapunk erre a célra kialakított része kitöltésével, vagy a 1088 Budapest, Szentkirályi utca 32/B címre küldött levélben is kezdeményezhető.

OLVASÓSZERKESZTŐ Ádám Anikó

SZAKMAI TANÁCSADÓ Csizék Gabriella

GRAFIKAI TERVEZÉS Halász Gabi

NYOMÁS Prospektus Nyomda, Veszprém. Felelős vezető: Szentendrei Zoltán

HU ISSN 0532-30-10

A művészi fényképeket honorárium fizetése nélkül, a fotográfusok/jogtulajdonosok szíves hozzájárulásával közöljük. A képalírásokat illetően a szerzők, illetve jogtulajdonosok elvárásait követjük. Eszerint közlünk, illetve nem közlünk technikát, méretet, keletkezési dátumot és egyéb adatokat. Ha képeket idegen nyelvű képcímmel-képalírással kapunk, azt általában nem magyarítjuk, hogy ezzel ne nehezítsük a közölt képnek az eredetijével való későbbi azonosíthatóságát.

György Cséka: Pixels tuned on a nightmare – David Lynch: Small stories

David Lynch's exhibition, the *Small stories* was opened in the Műcsarnok in the frame of the Budapest Photo Festival. His films are well known, but his photo series never was in the focus of interest until the year 2000. This series was presented first in the Maison Européenne de la Photographie in Paris. About the exhibition and about Lynch's activity in the field of the photography György Cséka has written. In his critic, he writes about all the three main photo series of the celebrated filmmaker.

Zsófia Somogyi: The not substantial and the essential – About the works of Ildi Hermann

Ildi Hermann was an unavoidable figure of Hungarian photography. Her early and tragic death broke down a very productive career. Zsófia Somogyi's article is the first attempt to summarise her oeuvre. The writing provides a sensuous overview, not only about the aesthetic of the series but the subtle correlations between Ildi Herman's faith, life and the works, how she fought for the everyday life with photography, how she used the photography to transmit serious messages for the everyday life.

Gábor Pfisztner: What would you like to be? – Luca Göbbölyös: Shadow Traveller in Shanghai

The B2 Gallery exhibited *The Shadow Traveller II.* series from Luca Göbbölyös. This series was made based on a similar concept like to original *Shadow Traveller*, which she published in 2000. The conditions of the photography, the media, the applicable methods dramatically changed between the two dates. Gábor Pfisztner uses the comparison of these two series to point out some characteristics of the media's altered nature.

Gábor Ébli: Conscious instinctiveness – About the position of photography on the art market concerning the Hetényi- Gonda Collection

Gábor Ébli as part of his series about the Hungarian photo collectors, in this issue, writes about the Hetényi-Gonda Collection. It is a relatively young and quickly developing collection showing the interest of the new collector generation. The collection concentrates on quality of the pictures, and that is why it contains works from the seventies as well from the last years. The writing introduces the readers into collector's motivation and a possible approach to photography.

Zsuzsa Farkas: Hungarian photo collectors – A report with Beatrix Philpott

Beatrix Philpott has an extensive collection from XIX century Hungarian photographers who worked mainly in the early stage of the photography, mainly before 1860. Because of the collection region, she not only collects these works, but she does in-depth research works as well. This work is a result of an intense mix of passion, mission and accuracy. Zsuzsa Farkas interviewed her about the origin of the passion and the ways of researches.

Réka, Szentirmay: - And where did the peacocks go?

Our new series about Japanese photography begins with the article by Réka Szentirmay. Her essay is about Miho Kajjoka, originally a journalist who began to work with photography after the tragic tsunami and the catastrophe in Fukushima on the 1st of March in 2011. Keeping the Japanese visual traditions, she developed a lyrical documentary series during her project. With her work, Miho Kajjoka reinterpreted the tragedy giving completely new meanings for the pictures taken in the devastated environment.

Andrea Bordács: Among friends – Conversation with László Dallos

Based on the publications we can easily believe that the history of the postwar Hungarian photography life was concentrated in Budapest. In the focus of the writing from Andrea Bordács is the K2 Group, formed by some photographer in Szombathely. The author analyses the activities of the K2 Group through an interview with László Dallos. He and his enthusiastic friends, József Rosta, János

Szily and Károly Bonyhádi, worked in the city of Szombathely during the years 1970s-1980s. Even their works did not get as great publicity as the artist in Budapest; their series are evidence that the neo-avantgarde movement, the culture of experimentation did not stop at the borders of Budapest.

Károly Kincses: Signs of life from the coast of Nothing

István Rác was born in the territory of present Slovakia; he worked in Hungary where he was insulted because of his communist belief, worked in the Czech Republic and finally moved to Finland. He fought against the Russian Army during the Finnish war and lived in his chosen homeland until his death. He photographed and wrote about the middle age art of Finland, Norvege and Sweden, published several books and albums about the art history of the countries mentioned above and the treasures of Switzerland as well. He translated into Hungarian the Kalevala songs too. With his article, Károly Kincses is trying to save his spirit and works from the oblivion.

Béla Albertini: The History of Hungarian Photography August 1919 – June 1941 / Part 3

In the third part of his photo history series, Béla Albertini summarises the main sociological and institutional changes caused by the treaty of Trianon in Hungary. In his article, the readers can learn about the changes in the number of photographers related to the population and the main institutional changes from the year 1900 to the 1920s. One of the most exciting parts of the writings is the discussion about the treaties impact on the former photo clubs and photoassociation networks. The article provides lesser-known information about the structures and institutions of the formation and the educational possibilities of photographers during the first two decades of the XX. century in Hungary.

Ágnes Telek-Nay: Audiovisual stimulation – a structure of a city

D-terv (D-Plan) is an exhibition about Dunaújváros through the eyes of young photographers. Members of the FFS - Studio of Young Photographers with the contribution of György Cséka curator scoping on the story and history of the Hungarian urban socialist-utopia. Vera A Fehér inquires the structure, and it is inner possibilities and meanings, the installation of Márk Martinkó, which looks like a scale-model, is a sound-visualisation of the steel foundry of the 'Dunai Vasmű' the city's factory from the Soviet era, which still exists and functions. Beyond the local issues, Balázs Fromm gives a current impress of the cities of that age in the present, and Tibor Nagy displays the analytical portrait of the Stakhanovite working class. The overdone efficiency pressure pictured by Domonkos Tamás Németh, and the fictional future is driven by the technical progress is shown by Richárd Kiss. Dóri Lázár has been organised a drawing competition for students to see, how children would imagine their cities future. Benedek Regős's work is focusing on the inconsequence of a statue, Zsombor Pólya has been collected all of the existing artworks of Dunaújváros to share them with the public of the exhibition.

Mihály Surányi – Máté Dobokay – György Cséka: An autopsy of the media: Anatomy of the photography in Győr

An exciting exhibition opened in February under the title *Anatomy of the Photography*, in Győr. The central question of this exhibition was, how the contemporary Hungarian photographers are reflecting the photography as a media? What types of approaches exist today questioning the limits of it? Mihály Surányi's conversation with Máté Dobokay, one of the curators of the show, and with György Cséka deals with the exhibition's history and the concept behind it.

Zoltán Fejér: The „gilded” Zone VI

The notion of *Zone* is hardly connected to the name of Ansel Adams in the field of photography. Two Americans used the same word for their English styled, wooden camera which was produced by their company from 1986, in Vermont under the name *Zone VI*. Zoltán Fejér's article introduces us to the technical details, specificity and the usage of this great format camera. His writing informs us known not only the technical details but the development steps of this camera as well.